

— Кой е тамъ Хрисо? попыта единъ слабъ гласъ.

— Азъ братъ ти! отговори Глистра.

— Ты ли си братко мой?

— И двамата братъ и сестра са пригърнѣхъ.

— Какво правишъ тукъ Хрисо? попыта я Глистра.

— Помагамъ на тѣзи болна.

— Коя е?

— Нарича са Магдалина.

Щомъ лордътъ чу името и са намѣри при болната, и, като извика, прегърнѣ я.

— А! Боже мой! рече болната, благодарѣти, ты послушя молбата ми! Умирамъ въ пригърдѣнѣтъ му, добротѣста съмъ . . .

— Не! нема да умрешъ, Магдалино!

— Лорде мой! Освѣщамъ го: тѣзи ми думы сѣ послѣдни! Знай че та обикнѣхъ! Обикнѣхъта нѣжно; но ты имаше супруга, при моя животъ щѣше да бѣде злочеста една супруга и дѣтцата ѣ. Сега когато умирамъ, сичко са поправя, и забравяньето излива балзамъ на скърбѣта ти. Препорѣчивамъ ти само чедото ни. Туй което бы ты, лорде мой, сторилъ за мене, стори го за онѣзи, които ще го отхранѣтъ. Нека то не узнае че е имало друга майка, освѣнѣ онѣзи, която го е отгледала.

— А! мълчи, Магдалино! Тѣзи ти думы . . .

— Слушай ма, обычный на душата ми! Не прекѣсвай малкото думы, които нѣколкото минути отъ живота ми дозволюватъ на устата ми.

— О, Вышній не си справедливъ . . .

— Пресправедливъ е, лорде; Ето че по правосѣдїето си, остави ма да та видѣж. Послушай прочее думытъ ми; грижи са и никога да не оставишъ дѣтето ни. Обычай, ако искашъ, помена ми, но обычай повече дѣцата си и супруга-та си! Лорде! ты бѣше добъръ любовникъ, но несправедливъ